

til. Thi vel har baade det ærede Flertal og det ærede Mindretal i Betænkningen grebet til Tal for hver at bevise sin Mening, men det turde vel ikke være noget som helst Angreb hverken paa Mindretallet eller Flertallet, hvis man forudsætter, at disse Tal mulig kunne være baade grebne og brugte en lille Smule enstidigt. Jeg vil derfor hellere holde mig til andre Vidnesbyrd, navnlig til den sidste af den ærede Ordførers egne Udtalelser. Men der foreligger for øvrigt en Mængde, der er først den Omstændighed, at de store sjøbenhavnske Baner med Nationalbanken i Spidsen har sat Renten for Betsler og Laan mod Haandpant ned til 3 à 3½ pCt. Det viser jo tydeligt, at Renten ikke staa oppe omkring 4 pCt. Der har ogsaa fundet en Mængde Laan Sted i Løbet af det sidste Mars Tid eller maaske allerede tidligere, fra Fideikommissers og fra mange andre Pengeinstitutters Side til 3¾ pCt. mod Pant i fast Ejendom. Det forekommer mig derfor, at dette Spørgsmaal, om Renten virkelig er 4 pCt., er bevaret afgjort hencættende. Men hvorledes det saa kan være de Institutioner, der ere nævnte i Mindretallets Endringsforslag, muligt at anbringe deres Midler til 4 pCt., er mig temmelig ubegribeligt. Hvad i Alverden skulde bevæge nogen Laantager til at give 4 pCt. af Statens Laan i Overformynderiet, naar han kan faa et Laan i Kreditforeningerne til 3½ pCt. — lad os sige med en Smule Kursstab og Tilstud til Administrationsudgifter, til 3⅝ eller lad mig endogaa sige 3¾ pCt.? Hvad skulde bevæge nogen Laantager til enten at beholde et gammelt Laan eller tage et nyt Laan i Overformynderiet til 4 pCt., naar han kan faa Pengene saa meget billigere hos Kreditforeningerne; det er ikke ganske let at se. Men der kunde dog være en Bevæggrund — og det er meget let forklarlig — til alligevel at gøre det, nemlig hvis vedkommende Laantager kunde opnaa et højere Laan i Overformynderiet end i Kreditforeningerne, men det var dog ganske vist en Vej, som jeg ikke tror, at nogen vilde finde særdeles heldig. — Det staa derfor for mig saaledes, som om disse Institutioner, der ere nævnte i Endringsforslaget, i Virkeligheden staa over for tvende Alternativer, enten at maatte nøjes med en mindre Sikkerhed end den, de hidtil have haft for deres Laan, eller ogsaa at maatte nedsatte Renten til under 4 pCt., altsaa under det Maal, som de nu forlange.

Der gives ganske vist herfra endnu en Udvej, der jo ogsaa som bekendt i det sidste Mars Tid er benyttet i rigeligt Maal, nemlig den at anlægge den allerførste Del af de

Midler, der staa til Raadighed, i rentebærende Effekter. Om det i Virkeligheden er en heldig Vej at komme ind paa, er for mig i alt Fald et stort Spørgsmaal. Jeg tror det ikke, og jeg stal ubvilke den Tanke en lille Smule videre. For det første er det jo saaledes, at med den nuværende Kurs paa rentebærende Papirer opnaa de slet ikke dette Formaal at faa deres 4 Procent. Dette Formaal se vi altsaa bort fra; men saa faa de anlagt Masser af deres Midler i Papirer, der ere undergivne Børstursernes til sine Tider stærke Svingninger. Lad mig blot minde om, at dette yndede Papir, Kreditforeningsobligationer, kun for en Snæs Mar siden stod nede i 82, 84—86 Procent. Det vilde være et ganske overordentligt Kapitaltab, der vilde falde paa de Midler, og de umyndige, for hvem man nu muligvis vil bevare en lille Smule højere Rente, ville med Nødvendighed, hvis man køber Papirer, let kunne blive ubjatte for et ganske overordentlig stort Kapitaltab. Nu har den meget ærede Ordfører haade i Betænkningen og mundtlig givet os Oplysninger om, at denne Fare ligger overordentlig fjernt, da der er et Reservecfond i Overformynderiet paa 5 Millioner, som man først kan tage af, inden der kommer noget Kapitaltab over paa de umyndige. Det er dog ikke efter min Mening nogen lystelig Udvej at give Anvisning paa, at man enten skal opspise et temmelig stort Reservecfond eller dog formindste det. Det vilde i alt Fald blive meget store Midler, som disse Institutioner vilde komme til at anbringe i rentebærende Effekter, der ere Kursvingninger undergivne, hvad der uægtelig vil kunne medføre store og betydelige Tab. — Herimod har jeg om ikke i Dag saa dog tidligere hørt indvende af den ærede Ordfører, at det havde i Grunden slet ingen Betydning for disse store Institutioner. De behøvede nemlig ikke nogen Sinde at sælge disse Effekter, men kunde lade dem ligge, til de blive udtrukne, og vare derigennem sikre mod Tab. Det er jo sandt nok; saa længe man holder sig nede paa et vist Minimum, kunne de lade dem ligge; men naar nu disse Institutioner faa deres fineste Banter opsaatte, fordi disse Gjere kunne faa Laan til en billigere Pris andetsteds, bliver der en uheldig Tilstrømning, og saafremt de ikke ville laane ud under 4 Procent i faste Ejendomme, maa de anbringe deres Penge i Børspapirer, hvad der saa kan løbe op til uhyre Summer. Der kan saa komme en Tid, som let kan falde sammen med Børspapirernes Fald, hvor der indgaar langt færre Penge i disse Institutioner, end de skulle bruge til Udbetalinger, og hvor de derfor